

Shine

หลอกได้
แต่จ่ายด้วย

ME
GHOST ME FREE WIFI

GHOST ME
FREE WIFI

สิพร้า

อีกรสชาติจาก
นักเขียนซีไรต์
ประเสริฐศักดิ์ ปัทมธนา

เราทุกคนต่างเป็นผี
ผีที่ลึบไปแล้วว่า
ตัวเองเคยเป็นใคร

“ถึงเวลาแยกทาง
สุดท้ายไม่ว่ายังไงทุกคนทุกคนก็ต้องไปตามทางของตัวเอง
การจากลามาันเป็นสัจธรรมของทั้งโลกก่อน โลกนี้
และโลกหน้าไม่ใช่หรือ
จากลาตอนที่ยังไม่รู้สึกก็ดีกว่าปล่อยใจ
จะถลำลึกไปมากกว่านี้”

- สตีฟจ๊อ

Shine

Read and Shine

Ghost Me Free WiFi หลอกได้ แต่จ่ายด้วย

สีพรว้า

เขียน

“ขอบคุณที่อ่านมาถึงหน้านี้กันโดยไม่เขวเรียงหนังสือเล่มนี้ทิ้งกันไปก่อนนะจ๊ะ”

-สีพรว้า

การอ่านดีจรรยาคุณสีพรว้า

Ghost Me Free WiFi หลอกได้ แต่จ่ายด้วย

Shine

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Shine Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่คุณอาจเห็นจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8431-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขช่วงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ทศ ปริญาภาคนิต
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวลิน • ศิลปกรรมปก สิริวิธนา นวลนุ่ม
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร, สุภิสรา เล็กเลิศ
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

Ghost Me Free WiFi หลอกได้ แต่จ่ายด้วย นิยายที่เดิมทีพัฒนาในโปรเจกต์ “ไทยเล่าไทยหลอน” ของสำนักพิมพ์ปริซึม พูดถึงชีวิตของประภิต LGBTQ+ ผู้เห็นผีจากลำปาง เขาต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในเขตราชเทวี ศูนย์กลางประเทศที่เต็มไปด้วยผีคนเป็นและผีคนตาย เรื่องอลหม่านชวนหัวของคนชนชั้นกลางวัยกลางคนผู้ทำผีจึงเริ่มต้นพร้อมกับที่เงามืดจากอดีตของประภิตก็เริ่มคืบคลานเข้ามา

กรุงเทพฯ มีฉายาสวยหรือโรแมนติกมากมาย ทุกชื่อเป็นเสมือนป้ายตลกแต่งจนสง่าในสายตาชาวโลก สมศักดิ์ศรีเมืองหลวงของประเทศศูนย์กลางแหล่งท่องเที่ยว ดุมีลีลันงดงามสว่างโรมองจากอวกาศก็คงรู้สึกที่น่าอยู่

แต่สำหรับผู้ที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในนั้นละ พนักงานออฟฟิศจะรู้สึกอึดมบุญใหม่ที่ได้อยู่ในเมืองเทพสร้าง แต่ต้องต่อแถวขึ้นรถตู้ 2 ชั่วโมงที่หมอชิตในเย็นวันศุกร์ วัยรุ่นล่าฝันจากต่างจังหวัดจะมีไฟไหม้เมื่อได้รู้ว่าตนอยู่ในเมืองน่าอยู่ที่สุดในโลกสำหรับเงินสี่ แต่ต้องจ่ายค่าเดินทางเกือบ 20% ของค่าแรงตัวเอง เราทุกคนที่อยู่ในเมืองหลวงของดินแดนแห่งรอยยิ้มนี้ยิ้มออกจริงหรือ

เมื่อต้องตื่นมาพบว่าวันนี้ค่า PM2.5 เป็นอันดับต้นๆของโลก

ยังไงก็คงไม่เป็นไรหรอก เพราะไม่ว่าชีวิตจะหนักหนา
เพียงไร กรุงเทพฯก็พร้อมจะลูบหลังเราเสมอ วันหยุดเราสามารถ
ตื่นเข้าไปรับหนึ่งคลับที่สวนลุมฯหรือสวนเบญญาฯ วิ่งเสร็จก็แวะกิน
สตรีตฟู้ดรับประทานความอร่อยโดยรูปที่มีทุกร้าน ตกบ้ายก็ไปคาเฟ่
เทสต์ดีดีเหมาะลงไอจี เย็นย่างก็ไปบาร์เก้แถวทรงวาดไม่ก็เจริญกรุง
ก่อนนอนก็กล่อมตัวเองว่าชีวิตเราดีแล้ว เสร็จสิ้นการชาร์จพลังชีวิต
ให้มีแรงวนลูบหาเงินหนีความจนต่อในวันจันทร์ (คำเตือน : สูตรนี้
ใช้ได้เฉพาะบางชนชั้น)

ความลำบากในกรุงเทพฯแปรผกผันกับสถานะการเงิน
คนไทยตัวหอมหรือเอกซ์แพตก็เพียงแค่น้อยกว่าหน่อย คนไทย
ซีโลมหรือก็เพียงแค่น้อยกว่าหน่อย วันดีคืนดีก็อาจแค่มีน้ำท่วม
จากน้ำตารอการระบายของคนทุกเพศทุกวัยที่เคยร้องไห้ในเมืองแห่งนี้

ยังไงก็คงไม่เป็นไรหรอก เพราะหนังสือเล่มนี้ก็เป็นแค่
นิยายตลก...

คำนำผู้เขียน

นี่คือยุคสมัยที่ผู้คนกลัวจนมากกว่ากลัวผี

นิยายเรื่องนี้ได้แรงบันดาลใจจากการเห็นโพสต์หนึ่งในโซเชียลมีเดีย ที่ผู้ให้เช่ารายหนึ่งประกาศปล่อยเช่าห้องในย่านชานเมือง โดยมีเงื่อนไขทำหายกลไกตลาดที่ว่า ถ้าอยู่ครบหนึ่งเดือน อยู่ฟรีไปเลยหนึ่งปี มันอาจจะเป็นช่วงที่วงการอสังหาฯ ชบเซาจากภาวะโรคระบาด และคงมีเงื่อนไขในสัญญาอะไรที่ทำให้เจ้าของห้องสร้างกำไรจากโปรโมชั่นนี้ได้ แต่ที่น่าสนใจคือทุกความคิดเห็นใต้โพสต์นั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ว่าห้องเช่าห้องนั้นต้องมีผีแน่นอน

กระแสที่มีในหมู่คนวัยทำงานในเมืองใหญ่ ซึ่งต้องดิ้นรนใช้ชีวิตในสภาพเศรษฐกิจที่ยังไม่ฟื้นสักปีมาติดต่อกันหลายสิบปี ผิดไม่ใช่ปัจจัยแรกๆ ที่พวกเขาตัดสินใจในการเลือกห้องเช่าห้องหนึ่งทำเลและการเดินทางต่างหากที่สำคัญ การมีที่พักใกล้ที่ทำงานคือภาพฝันของชนชั้นกลางทุกคนในเมืองนี้ พวกเขายอมเช่าห้องที่มีผี ถ้าราคาและทำเลสมเหตุสมผลกับเงินในกระเป๋า ทั้งยังบอกอีกว่า ถ้าหากผีจะหลอก ก็หาเงินมาจ่ายค่าห้องด้วย จะมาอ้างว่าผูกพันกับสถานที่ แล้วจะเนียนอยู่ฟรีไม่ได้ คนเป็นเขาต้องดิ้นรน

หาเงินมาจ่ายค่าห้องกันทั้งนั้น คนตายมีสิทธิ์อะไรที่จะหลอกเฉยๆ โดยไม่สร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

อาจเป็นเพราะโลกทุกวันนี้ให้ค่ากับเรื่องอะไรทำนองนี้
ชนชาติไหนที่จะยิ่งใหญ่ได้ ไม่ใช่เพราะขยายพื้นที่ปกครอง
ยึดครองไปทั่วโลกจนตะวันไม่อาจจะตก แต่ทุกคนพูดถึง GDP
per Capita กันอย่างกว้างขวาง เปรียบเทียบกัน อวดเบ่งใส่กัน
ในกราฟอินโฟกราฟิกสวยๆ คนเป็นทั้งหลายตื่นนอนมุกกลไก
สร้างรายได้ไปรวมกันในกระเป๋าของใครสักคน โดยหวังว่าเงิน
บางส่วนจะหกกระเด็นเจือจานลงมาในกระเป๋าของตัวเองบ้าง
มีแรงก็ใช้แรง มีสมองก็ใช้ความคิดและไอเดี่ย มีร่างกายส่วนไหน
ก็ขีดแบ่งขายให้เช่าตามมูลค่า ตามราคาที่ดินป้าย ตามอัตรา
ค่าแรงขั้นต่ำ แล้วมีเกี่ยวอะไรในวงจรนี้

เราทั้งหลายอาศัยอยู่ในประเทศที่คนยกมือไหว้ทุกอย่าง
ที่ช่วยให้ชีวิตผ่านไปได้ในแต่ละวัน เราสักการะเทพ บอนบาน
ศาลเจ้า เช่นไหว้บรรพบุรุษ กระทั่งยกมือไหว้หุ่นยนต์กลางสี่แยก
ผีคือศาสนาดั้งเดิมและไม่เคยเสื่อมศรัทธาไปไหนจากบ้านนี้เมืองนี้
คำจูนวัฒนธรรม ค่านิยมสังคม หรือแม้กระทั่งเศรษฐกิจ ทุกคน

มีเรื่องราวของผีในแบบของตน ให้คุณหรือให้โทษตามความเชื่อ
ประสบการณ์ อาจบอกได้ว่าผีช่วยให้เรามีชีวิตต่อไป เพียงแต่ว่า
เราใช้ชีวิตนั้นไปทำอะไรเพื่อไม่ให้ตายกลายเป็นผี

มันคือการเคลื่อนย้าย เคลื่อนจากชีวิตไปสู่ความตาย
เคลื่อนจากขาดแคลนไปสู่มี มีเคลื่อนจากต่างจังหวัดสู่เมืองใหญ่
น่าสนใจที่ว่า ในสถานะหนึ่งในพื้นที่หนึ่ง เราอาจจะเกิดมาพร้อม
ความพิเศษมากมาย มีความหวังความฝันยิ่งใหญ่ มีคนรัก หรือ
ถึงขั้นมีคนเคารพกราบไหว้ แต่พอถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยนแปลง
เคลื่อนย้าย มาสู่มรรวมกันในเมืองที่มีคนที่เคยพิเศษนับล้าน ความ
พิเศษนั้นกลับถูกเจือจางหายไป และค่อยๆ กลายเป็นผีที่ไปรบกวน
ไร้ตัวตนในเมืองนี้

เราทุกคนต่างเป็นผี ผีที่ลืมนึกไปแล้วว่าตัวเองเคยเป็นใคร
ผีที่ดิ้นรนหาเงินมาจ่ายหนี้และบิลค่าเช่าห้อง

ลีพรำ

เรื่องราวและตัวละครที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้
เป็นสิ่งสมมติขึ้นมาเท่านั้น

นักศึกษาสาวขาดครึ่งค่างบระเข็ช

ทุกคืน ต้องมีใครสักคนในคอนโดนี้ที่เคยเห็นเธอ

อย่างน้อยก็ยามกะดึกหน้าใหม่ที่ขยับเปลี่ยนแทบทุกคืน
นั่นแหละ บริษัทรักษาความปลอดภัยเอาต์ซอร์สที่คอนโดจ้าง
แจ้งกลับมาหลายครั้งแล้วว่า ไม่มียามคนไหนยอมมาอยู่กะดึกที่
คอนโดนี้เลยแม้จะจูงใจด้วยค่าแรงที่เพิ่มขึ้นถึงสามเท่า

ยามทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า เธอน่ากลัวเกินกว่า
จะเอาชีวิตมาเสี่ยงให้หัวใจวายตาย ชาวว่ามียามอายุเยอะคนหนึ่ง
ถึงกับถูกห้ามขึ้นรถฉุกเฉินไปป้่มหัวใจที่โรงพยาบาล แปะคน
เป็นอย่างน้อยวิ่งเตลิดออกจากคอนโดหายไปไม่กลับมาที่บริษัท
อีกเลย เห็นว่ามีสองคนรีบจ้บรถกลับบ้านต่างจังหวัดทันทีทั้งที่
ยังไม่ถอดเครื่องแบบ และหนึ่งในสองคนนั้นขอวชเป็นพระ
ตลอดชีวิตไม่มีแผนจะสึก

เธอน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ ใช่ ทุกคนในคอนโดบอกว่า
เธอน่ากลัวมาก

ลูกเด็กเล็กแดงต้องรีบเอาเข้านอนแต่หัวค่ำ ทุกห้องไม่มีม
ปิดม่านหน้าต่างให้มืดซิด ใครที่ออกไปเรืงราตรีหรือเลิกงานดึก

จะเสียงไม่เข้าคอนโดช่วงตีหนึ่งถึงตีสามซึ่งมีคนบอกว่าเจอร่างกาย
ท่อนล่างของเธอปีนเป๊ยนไปมาตามที่ต่าง ๆ

นักท่องเที่ยวจีนไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นคนหนึ่งที่พักห้องเช่ารายวัน
แบบผิดกฎหมายเคยขึ้นลิฟต์มาพร้อมขาในกระโปรงพลีทนักศึกษา
ของเธอ ภาพกล้องวงจรปิดที่นักท่องเที่ยวนั้นกรีดร้องอย่าง
ควบคุมตัวเองไม่ได้และฉีราดใส่พื้นลิฟต์อันว่างเปล่ายังเป็นไวรัล
ในโลกออนไลน์อยู่เลย

แม้คำขายข้าวต้มก๊วยฝั้งตรงข้ามถนนก็ยืนยันอีกเสียงว่า
เห็นขาและกระโปรงพลีทนักศึกษาเดินสะเปะสะปะไปทั่ว เริ่มจาก
ถึงขยะคอนโดที่ส่วนขานันตกลงมา คนที่เคยเดินผ่านตรอกข้างรั้ว
เวลาตีหนึ่งจะได้ยินเสียงปังปังและเสียงดังขยะล้ม ไม่มีใครกล้า
ออกมาดูว่าต้นตอของเสียงคืออะไรแม้แต่ยามที่ป้อม

ผู้สันตการณ์ที่อยู่คอนโดนี้มายาวนานเคยพิมพ์บอกในกรุ๊ป
แชตคอนโดว่า ขานันพยายามหาทางขึ้นไปที่ชั้น 38 ระเบียงห้อง
3807 ซึ่งร่างกายส่วนบนของเธอค้างอยู่ที่นั่น ทุกคืน ทุกคืนตั้งแต่
คืนที่เธอตัดสินใจกระโดดลงมา

ลูกบ้านที่อยู่ที่นี่มาตั้งแต่วันแรกมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเธอ
ผู้สั่นหวงคนนี้แตกต่างกันไป บ้างก็ว่าเธอติดสูบพอดและชอบ
สูบในที่ทำมสูบ บ้างก็ว่าเธอชอบพาเพื่อนผู้ชายขึ้นมาค้างไม่ชำระ
หรือแม้กระทั่งมีบางคนเห็นรอยสักลัทธินูชาซาตานที่ไหล่ซ้าย
ของเธอ เล่าลือกันไปตามอคติที่ตั้งธงไว้ก่อนล่วงหน้า แต่ส่วนใหญ่

ไม่มีใครได้เห็นเหตุการณ์ที่เธอตกลงมากับตาเนื้อ เพราะเวลาเกิดเหตุเป็นเวลาทีที่คนส่วนใหญ่นอนหลับแล้ว ฟากห้องของเธอที่ชั้น 48 ก็เป็นมุมอับติดกับผนังที่บของอาคารสำนักงานข้างๆ นั้นเป็นเหตุผลว่าทำไมถึงไม่มีใครสังเกตเห็นเธอค้างอยู่ที่ระเบียงเลย ปลอ่ยให้เธอผูกเน่าและเปื่อยยุ่ยจนร่างกายอ่อนล้าขาดร่วงตกลงมาใส่ถึงขยะ

เธอเป็นนักศึกษาคณะทันตแพทย์ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง ทุกคนรู้ประวัติของเธออย่างละเอียดหลังจากที่นักข่าวและชาวเน็ตขุดคุ้ยตัวตนของเธอขึ้นมา หลังจากที่พนักงานเก็บขยะแจ้งตำรวจว่าพบเศษกระป๋องและขาปริศนาชี้ได้เด้อออกมาจากถึงขยะเปียก

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและเหล่าคนอยากใส่ใจที่ไม่เกี่ยวข้องตามขึ้นมาพบศพส่วนบนที่ระเบียงห้อง ศีรษะบิดผิดรูปและลูกตาถลนออกมาจากเบ้าอย่างน่าสยดสยอง อายุแค่ 21 ปี ปีสามยังเรียนพรีคลินิกอยู่เลย ยังไม่ได้เข้าพิธีรับเสื่อกาวนด้วยซ้ำ นักข่าวทุกสำนักขึ้นสถิติประกอบอินโฟกราฟิกว่านักศึกษาคณะทันตแพทย์มีอัตราการฆ่าตัวตายสูงสุดอันดับหนึ่งจากทุกคณะ ความเครียดจากการเรียนเหรอ ระบบบอวูโสเป็นพิษในโรงเรียนทันตแพทย์เหรอ ความกดดันจากครอบครัวชนชั้นกลางหรือการกดทับจากการเป็นลูกสาวในครอบครัวคนจีนชนชั้นกลางอีกทีนั้นละ ทุกคนตีความไปต่างๆ นานา

ไม่มีใครจดหมายหรือสแตตัสบอกลา ไม่มีการเปลี่ยนรูปโปรไฟล์

ชั้น 38 ซ้ำๆ ทุกคืนตอนตีหนึ่งถึงตีสามว่า

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”...คลาสสิกซะมัด

เธอคงต้องการให้ช่วยจริงๆ นั่นแหละ แต่ช่วยเรื่องอะไรละ ไม่มีใครได้ยื่นเธอพุดอะไรมากกว่านั้นเสียด้วย ตำรวจเอย นิติเวชเอย รวมทั้งพระและพนักงานทำความสะอาด ก็ช่วยพาเธอลงจากระเบียงห้องไปตั้งนานนมแล้วไม่ใช่หรอ ขาและกระโปรงของเธอถูกเย็บต่อกับร่างที่อ่อนบ่นในเมรุฌาปนกิจเรียบร้อยไปหลายเดือนแล้ว หรือเธออยากให้พวกเขาฝัง แต่ได้ยื่นคนมาทักกันหนาหูว่าครอบครัวทางพ่อของเธอไม่มีฮวงซุ้ยให้ เธอเลยถูกเผาตามพิธีฝังแม่คนไทย เธอควรจะไปที่ชอบๆ ได้แล้วไม่ใช่หรอ แล้วทำไม -

ปัก!!!!!!!!!!!!!!

ตรงเวลาซะด้วย

ประกิตสะดุ้งตื่นกลางดึกเพราะได้ยินเสียงของใหญ่กระแทกพื้นนอกระเบียงอย่างรุนแรง สีเขียวเรืองแสงจากนาฬิกาข้างเตียงบอกเวลา 01.00 น. แอร์ 18 องศาที่เขาปรับไว้ก่อนนอนไม่ได้ช่วยให้ความร้อนอบอ้าวประหลาดที่อบอวลหนักอึ้งในห้องคลี่คลายไป เหงื่อเม็ดใสผุดขึ้นทั่วเรือนกายจนเสื้อกั๊กและผ้าปูที่นอนของประกิตแฉะชุ่มเป็นดวงใหญ่ ความรู้สึกอึดอัดจู่โจมเข้ามาในปอดจนคล้ายมีตะกั่วก้อนใหญ่ถ่วงทุกลมหายใจเข้า แสงไฟมัลลิ่งเมลิองของเมืองที่ไม่ยอมหลับใหลด้านนอกสะท้อนเงาร่างที่ค้างแขวนอย่างหมิ่นเหม่บนระเบียง เงาของสิ่งสยองเลื่องชื่อตกกระทบ

บนผ้าฆ่าบลูที่ไม่โปร่งบางที่กั้นขวางมันกับประคิด เขาเริ่มได้ยินเสียงปริตแตกของบางสิ่งอย่างต่อเนื่อง ฉับพลันเงาร่างนั้นหักขาดกะทันหัน ส่วนขาวิ่งตกลงไปพื้นสายตา ส่วนส่วนหัวนั้น-

ปัก!!!!

เสียงของหนักกระแทกพื้นระเบียงอีกครั้ง เงาค่อยๆ เข้าใกล้ประคิดมากขึ้น เสียงครีตคราดต่อเนื่องน่ากังวล ประคิดเดาว่าเธอกำลังเคลื่อนไหว เงาที่ผ้าฆ่าแสดงโครงร่างของฝ่ามือและแขนที่กำลังดิ้นรนตะกุกตะกาย เธอคงกำลังพยายามเข้ามาในห้อง ไม่มีทาง ประคิดแน่ใจว่าเขาล็อกประตูกระจกบานเลื่อนนั้นดีแล้ว

เขาอ่านรีวิวเรื่องของเธอมาจนทะลุปรุโปร่งก่อนที่เขาจะตัดสินใจเข้ามานอนในห้องเช่าห้องนี้ ห้อง 3807 อันโคงดั่งที่มีประวัติว่าใครก็ตามที่นอนในห้องนี้จะไม่มีความอยู่พื้นดิน ทุกคนวิ่งปาราบลงบันไดหนีไฟออกจากตึกตอนราวๆ ตีสอง ในตึกตึกมีคลิปตัดต่อประกอบเพลงที่ดีเจมิคซ์เป็นแผ่นเสียงของเหตุการณ์น่าอายนี่ด้วยซ้ำ แต่กิดไม่มีทางเลือก เขาจำเป็นต้องนอนในห้องผีสิงห้องนี้ เพราะคืนนี้เขาไม่มีเงินเหลืออีกแล้ว เขาต้องเก็บเงินที่เหลือในบัญชีเป็นค่ากินจนถึงสิ้นเดือน ดังนั้นต่อให้ผีแม่หนักศึกษานี้จะกวนใจเขาแค่ไหน เขาก็ต้องทนให้ได้

คลิก

เซี่ยแล้ว เธอรู้วิธีปลดล็อกจากข้างนอกได้ยังไงกัน

บ้าเอ๊ย อยานะ อย่าเข้ามา กิตรีบดึงผ้าห่มขึ้นมามากุมโปงหวังไม่ให้เธอสังเกตเห็นเขานอนอยู่บนเตียงหวังให้คืนนี้ผ่านไปให้เร็วที่สุด หรือหวังให้เธอหายไปในเวลาตีสามอย่างที่มิคนโพลด์บอกเอาไว้ ขอบประตูปบานเลื่อนขึ้นสนิมส่งเสียงเอี้ยดอ้าดขณะเลื่อนเปิดออกซ้าๆ ลมข้างนอกตีกลิ่นเหม็นเน่าร้ายกาจเข้ามาอบอวลในห้อง กลิ่นรุนแรงจนกิตขมคอและจวนเจียนจะคลื่นไส้ เขายังขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มต่อไป แม้เหงื่ออกฟะหล้งไหลจากความร้อนอบจนข้างในผ้าห่มเปียกแฉะ กิตพยายามเคลื่อนไหวให้น้อยที่สุด พยายามทำตัวเล็กตัวน้อยที่สุด ผิวนั้นต้องไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่นี้ เขาแค่ต้องอดทนกลั่นใจต่อไปให้ผ่านพ้นคืนนี้ให้ได้ เขาขอแค่นี้ เขาไม่อยากมีเรื่องกับใครทั้งนั้น ทั้งคน ทั้งผี

ผ้าห่มที่เคยคลุมหัวของกิตเลื่อนผ่านหูซ้าๆ กลิ่นสะอิดสะเอียนแทรกเข้ามาจู่โจมประสาทสำหรับกลิ่นเป็นอย่างแรก ทนไม่ไหวแล้ว กิตจะทนไม่ไหวแล้ว แม่นั้นดึงผ้าห่มสุดแรง เผยร่างซุ่มเหงื่อในชุดนอนให้ลูกตาที่เกือบถลนออกจากเบ้านั้นได้เห็น กิตหยีตามองสังขารเข่าขวัญตรงหน้า พบว่าแม่นักศึกษากำลังจ้องมองเขาอย่างมาดร้าย ราวกับจะกล่าวโทษว่าเขาไม่สมควรอยู่ในพื้นที่ของเธอ

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”

ปากเบื้อยยุ่ยฉีกยิ้มเห็นฟันผุทุกซี่ฟันประโยคคือๆ นั้นออกมาเหมือนเป็นสโลแกนติดปากเธอไปแล้ว เธอพร้อมจะกระโดดขึ้นมา

กัดคอประกิตเลยด้วยซ้ำถ้าเธอมีขาให้กระโดด คอและหัวที่บิดผิดรูปนั้นคงเกิดจากการกระแทกพื้นระเบียง

เธอจำเป็นต้องนำกล้วยขนาดนี้ใหม่ ประกิตแน่ใจแล้วว่าทำไมทุกคนกลัวเธอ ร่างครึ่งท่อนของเธอเคลื่อนไหวตะกายพื้นด้วยสองมือ หิ้งไม้และเครื่องในทั้งยวงลากพื้นเป็นสาย คราบน้ำเลือด น้ำหนอง น้ำดี และของเสียข้างในลำไส้เบื่อนละลายพื้นเป็นทางยาว หิ้งกลืนชวนขยายดให้ซึมลึกในพรมราคาแพงที่กิตเพิ่งไปถอยมาจากอิกเกีย

นั่นเป็นปางเส้นสุดท้ายที่ทำให้กิตหัวเสีย อารมณ์ของเขาคดฝืด

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”

“หุบปาก!!!!”

พลั๊ก!!!!

กิตกระโดดเตะปากเน่าๆ ของนางหนึ่งที คอที่เคยหักทมนกลับมายุ่งในตำแหน่งเดิม

“อ้าว งง ไม่เคยเจอคนเตะปากผีมาก่อนละสิ อีดอกจำคาญ พุดซ้าเป็นผีในหนังเกรตบีไปได้ คิดว่าน่ากลัวมากจริง”

กิตดำไฟแลบ แม่ผีนักศึกษางงเป็นไก่ตาแตก กิตได้ทีก็กดเปิดไฟหัวเตียง เมื่อแสงจ้าตกกระทบทั้งห้อง ร่างครึ่งท่อนของผีสาวก็ไม่ได้สยดสยองอะไรเท่าไร

“แล้วจะมาตีๆไม่ได้จริง รู้นะว่ามาตีๆได้ แล้วก็กลืนขี้เน่า

นี่อีก ก่อนตายไปแดกอะไรมาซะ พุด!” กิตคาดโทษ พร้อมหยิบสเปรย์ดับกลิ่นกลิ่นลาเวนเดอร์ฉีดใส่ใส่ของผิอย่างฉุนเฉียว

“ล้มต่าปุปลาร้า ทุเรียน แล้วก็...” ฝึสาวอ้อมอ้อม

“เหล่า กูได้กลิ่นเหล่าละ ใครสั่งใครสอนให้แดกทุเรียนกับเหล่า เป็นนักศึกษาหมอพื้นชะเปลา ทำไม่เรื่องง่าย ๆ แค่นี้ไม่รู้ แล้วนี่ไม่ได้เป็นซีมเคร้าหรือมีปัญหาชีวิตอะไรใช้ใหม่ กูว่าแดกเหล่าเมาที่ระเบียงแล้วพลาดตกลงมามากกว่า ใช้ใหม่ อีฝึ”

ฝึสาวพยักหน้าอาย ๆ กิตเทศน์ไม่หยุดพร้อมมกดปุ่มเปิดเครื่องฟอกอากาศไปด้วย

“ยัง ยังไม่คืนร่างดี ๆ อีก จะอยู่ในร่างศพตอนตายทำไมให้ห้องกูเหม็น อีเวร มึงรออะไร”

“รอขาหนูขึ้นมาแป็บนึงจ๊ะแม่” ฝึสาวพนมมือขึ้นไหว้ปลก ๆ ไม่กล้าสบตากิต

“โอ๊ย จะนอนก็ไม่ได้นอน มาปลุกกุกกลางดึก แล้วกูต้องมานั่งรอขาเป็นเพื่อนมึงอีกเนี่ยนะ มึงรู้ใหม่ว่าพรงนี้กูเข้างานเช้า”

“ขอโทษคะแม่ ถ้าขามาแล้วหนูจะรีบหายไปเลย”

“ยัง มึงจะหายไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าไม่ช่วยกูจนพรมเลอะขึ้นไปที่ึง แล้วช่วยกูฟั้นก่อน”

“ฮะ”

“ฮะเฮอะอะไร ก็มึงเป็นคนทำเลอะ มึงก็ต้องจัดการให้เรียบร้อย” ได้ทีกิตเดินออกไปที่ระเบียง หยิบไม้ถูพื้นมาเขวี้ยงให้

ผีสาว นางรับไม้ธูปพื้นไปถืออย่างงงๆ ตอนนั้นเองที่มีเสียงกระแทก ประตูเป็นจังหวะ

“ขาหนูน่าจะมาแล้ว รมกวนเปิดให้หน่อยค่ะแม่”

กิตอารมณส์เสีย รีบเดินไปเปิดประตู กระโปรงพลีทนักศึกษา และขาน่าๆ สองข้างใส่ถุงเท้าเลอะๆ กะโผล่กกะเปลกเข้ามาในห้อง

“โอ๊ย ขานี้ก็เหม็นถึงขยะอีก” กิตวีน ขาเจ้ากรรมรีบเข้าไป ต่อกับร่างท่อนบน ผีสาวจับไม้ธูปพื้นเพื่อยันตัวให้ประจันหน้ากับกิต อย่างเต็มตัวเป็นครั้งแรก ร่างศพค่อยๆ กลายเป็นนักศึกษาสาว แล่นสวย กลิ่นเหม็นจากใส่ทุเลาลงบ้าง แต่ก็ยังไม่จางหายไป ทั้งหมด

“ค่อยยังชั่ว ทำความสะอาดทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนตีสอง ถ้าหนีหายไปก่อนจะสาปให้ มึงจะได้เจออะไรที่น่ากลัวกว่าการ ไม่ได้พูดไม่ได้เกิด” กิตสั่งเสียงเข้ม แม่นักศึกษารีบม้วนพรมเหม็น ออกไปทิ้งนอกระเบียง มันทกลงแถวถึงขยะข้างล่างตรงจุดที่ขาของเธอตกลงไปพอดี แล้วเธอก็กู่ลือกูจอถูคราบน้ำเลือดน้ำเหลือง ออกจากพื้นตามคำสั่ง

“แล้วนี่มาหลอกกูทำไม” กิตยื่นกอดอกหน้าเหวี่ยงคาดคั้น

“หนูไม่มีที่ไป ไม้ธูปทำไมยังไม่ไปเกิดหรือมีใครมารับสักที ห้องนี้เป็นห้องเดียวที่หนูอาศัยอยู่ได้ แต่ทุกคืนตอนตีหนึ่งหนู ต้องปีนระเบียงชั้น 48 แล้วตกลงมาหัดครึ่งซ้าๆ ที่ระเบียงห้องนี้ ต้องรอจนกว่าขาหนูกลับขึ้นมาหา หนูถึงจะกลับไปเป็นปกติได้

หนูไม่ได้ตั้งใจหลอกแม่ นะคะ แต่ถ้ามีคนมาอยู่ในห้อง หนูจะรู้สึก
อึดอัดนะคะ อยู่คนเดียวหนูสบายกว่า”

“มึงก็เลยไล่ทุกคนออกไปจ้ะ อีผีเด็ก ไม่คิดบ้างหรือว่าเค้า
เสียเงินค่าเช่า เสียเงินเสียเวลาย้ายของเข้ามาเหมือนกัน แถมเสีย
สุขภาพจิตอีก ไม่มีเอมพาที ไม่คอนเซิร์นเมนทัลเฮลท์ของคนอื่น
จะเอาแต่ตัวเองเลยจ้ะ”

“ขอโทษค่ะแม่ ก็เพิ่งมีแม่ที่แหละที่คุยกับหนูได้ คนอื่น
เห็นแค่เงาหนูก็วิ่งหนีปาราบแล้ว ว่าแต่แม่ทำไมถึงตะปากลูกได้”

“สู้รู้ เรื่องไรจะบอก”

“แม่คงไม่ไล่หนูไปที่อื่นใช่ไหมคะ” ผีสาวถามหงอยๆ

“เอาเถอะ ภูโลผีไม่เป็น มึงก็ไม่มีที่ไปนี่นะ ถึงจะไล่ไป
ที่อื่น ทุกคืนมึงก็ต้องมาตกลั้ระเบียงกูอยู่ดี แค่อายมารบกวน
ก็พอ ต่างคนต่างอยู่ มีอะไรก็มาเคาะประตูเรียกดีๆ ถ้าตอน
เป็นคนไม่เคยมีมารยาท ก็หัดมีมารยาทตอนเป็นผีเนอะ”

“ค่ะแม่”

“คอนโดมีสองห้องนอน ภูยกห้องนี้ให้มึงก็แล้วกัน เดี่ยวกู
จะไปนอนห้องมาสเตอร์เอง ตอนแรกคิดว่าห้องเล็กแอร์จะเย็นกว่า
แต่แอร์ห้องนี้คงเสียแล้ว ส่วนเรื่องที่ตีหนึ่งทุกคืนมึงต้องปีนขึ้นไป
ตกลงมา เดี่ยวกูจะหาทางช่วยเอง ภูไปนอนละ พรุ่งนี้มึงงานเช้า”
ว่าแล้วก็ตีทึบผ้าห่มและหมอนย้ายไปห้องนอนอีกห้อง

“อ้อ มาอยู่ด้วยกันแล้วก็ช่วยหาเงินด้วย จะอยู่ฟรีไม่ได้”

กิดหันมาสัมภาษณ์สาว

“หาเงิน ยังไงคะ หนูเป็นผีนะ”

“เออ เดี่ยวกูบอก ง่วงละ คินพรงี้ไม่ค่อยคุยกัน”

คินนั้นกิดคิดแผนหาเงินจากผีสาวได้เป็นสิบแผนก่อนที่จะ
ผล็อยหลับไป

ผีเห็นผี

หลายปีก่อนหน้านั้น

“เค้าว่ากันว่า คนอย่างพวกเราเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ”

“เอ่อ ผมไม่ได้...ผมยังไม่...”

เด็กชายในชุดนักเรียนริบปฏิเสศ เขายังไม่ยอมทำให้คนที่อยู่ตรงหน้าเข้าใจเขาผิด และไม่ยอมทำให้คนแปลกหน้าเข้าใจว่าเด็กชายเป็นแบบเดียวกัน

“อ้อ ไม่เป็นไร ยังไม่รู้ตัว ไม่หรอก แต่ยังไม่ยอมรับอย่าโกรธป้าเลยนะลูกสาว จากประสบการณ์ของป้า ยิ่งยอมรับเร็วเท่าไร ก็ยิ่งมีความสุขเร็วเท่านั้น ชีวิตไม่ใช้เวลาคนอย่างเรา ได้มีความสุขนานนักหรอก”

ลู่วิ่งที่เด็กชายเห็นเรียกแทนตัวเองว่าป้า ถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมพ่นพวยควันบุหรี่สีขาวยออกมาตกระทาบแสงสีส้มเข้มขึ้นของท้องฟ้ายามอาทิตย์อัสดง เจดสีเดียวกับสะพานแขวนสีส้มแสดที่เด็กชายและป้าผู้หมดอาลัยตายอยากคนนั้นยืนหมิ่นเหม่อยู่สะพานแขวนท่าหน้าบ้านสิงห์ชัยหรือสะพานออเรนจ์ที่คนลำปาง

รู้จักกันดี เดือนเก้าในฤดูมรสุมปีนี้ เชื่อกันว่าลมแรงระบายน้ำ
เกินระดับความจุออกมามากเป็นพิเศษ น้ำแม่วังใต้สะพานช่วงนี้
จึงเชื่อว่ารากอันตราย เหมาะกับกิจกรรมที่เด็กชายคนนั้นกลัวว่า
ป่าแปลกหน้าคนนี้จะตัดสินใจทำ

“เราทำงานพ่อนผีที่ห้าแยกหอนาฬิกาเธอ แผลกเนอะ
ปีนี้ถึงขนาดปิดถนนจัดที่ห้าแยกเลย ทุกปีไม่เคยจัดยิ่งใหญ่ยังงี้
เสียดายที่ปีนี้ป่าไม่ได้เข้าร่วมแล้ว”

เด็กชายอยากจะปฏิเสธ แต่เปลี่ยนใจปิดปากเงียบในที่สุด
มองลุงแปลกหน้ายกมวนบุหรี่ในมือขึ้นมาดูดู ไฟปลายมวนเผาไหม้
กระดาดห่อในแสงสนธยา ชับรัวร์รอยและความทุกข์ใจบนใบหน้า
ให้เด็กชายเห็นชัดขึ้น รอยมาศคาราสีดำรันเลอะจากใต้ตามาถึง
โหนกแก้ม แสดงว่าเพิ่งผ่านการร้องไห้หนักมา คราบแป้งขาวและ
ลิปสติกลีแดงที่เซ็ดออกไม่เกลี้ยง เหมือนความพยายามลบเลือน
ตำหนิบางอย่างที่ไม่อาจปิดมิด รอยสักคิ้วถาวรดำมันโก่งโค้ง
เป็นคันศรตามสมัยนิยม และผ้าโสร่งสีแดงสดนุ่งทับเสื้อผ้าไหม
คอกกลมแขนสั้นสีแดงเจดเดียวกันกับผ้ามัดเอวและผ้าโพกศีรษะ
พวงดอกไม้ติดจวาล้องคอและใบเม็งเขียวคล้ำกำใหญ่ที่เสียบ
ข้างขมับเข้าในผ้าโพกนั้นอีก

“คุณลุง...เอ่อ...คุณป้า เป็นแม่ชีสายผีเม็งเธอครับ” เด็กชาย
หมายถึงคนทรงผีสายหนึ่งของลำปาง

“เคยเป็นนะ วันนี้ไม่ได้เป็นแล้ว เจ้าพ่อคงไม่ลงย่ำป่า

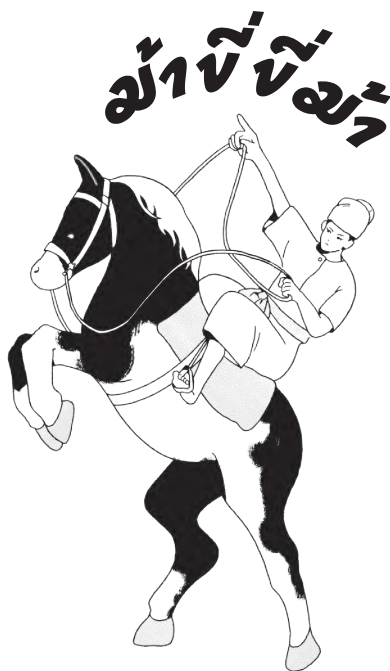
อีกแล้ว ป้าเพิ่งโดนมาซีคอนอื่นไต่ออกมาจากงาน ป้าทำผิดครู”
เด็กชายเห็นน้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาจากตา มาสคาราที่รื้ออยู่แล้ว
ยั้งร้นหนักขึ้นไปใหญ่

“ผิดครู ป้าทำผิดครูร้ายแรงขนาดขอสุมาหรือปรับเป็น
หนึ่งผามไม่ได้เลยหรือครับ ป้าทำผิดครูอะไร ผมขอถามได้ไหม”

“มีความรู้เหมือนกันนี่ ป้าทำผิดครูทุกอย่าง บ่อยสุดก็แอบ
กินแดงโม่ กินผักทอง กินข้าวบ้านศพ อันนั้นพอขอสุมาได้ แต่
ผีเจ้าพ่อของป้าไม่ชอบให้ป้าผิดศีลห้า ผีผีผีมันนะเนอะ มาซี
คอนอื่นกินเหล้าได้ ป้าต้องพยายามห้ามใจ แต่หลังๆ ป้ายอมรับว่า
ป้าติดเหล้า ป้าดื่มหนักเพื่อลืมผัวเก่า ชีวิตบู๊เมียอย่างเรานั้นก็แค่นี้
ถูกเขาหลอกเอาเงินไปจนหมดตัว ขอไปซื้อเหล้าบ้าง ขอไปผ่อน
รถเครื่องบ้าง ก็ยังยอมให้เขาหลอกแค่เขามาอ้อนมากอดบอกรัก
เขาบอกว่ามีป้าคนเดียวก็โง่เชื่อ ผีเจ้าพ่อคงรับไม่ได้ที่ป้าผิดศีล
ข้อสาม ซึ่งผิดครูร้ายแรง ป้าเป็นซู้ผัวเขา เขามีเมีย มีลูกที่โต
จนเพื่อนผีได้แล้วด้วยซ้ำ”

“เดี๋ยวนะครับ ผัวป้า เป็นช่างพ้อนผีด้วยกันหรือ”

“ใช่ เมียเขาจับได้และมาด่าดักตบป้าให้อายในงาน จริงๆ
ป้ารู้มาก่อนแล้ว รู้ว่ามันจะเกิดขึ้นตั้งแต่ผู้ชายคนนั้นมาพ้อนเกี่ยวป้า
ป้ารู้ว่าเขาคือปัญหา แต่ป้าก็แก้มองเพราะป้าตกหลุมรักเขาตั้งแต่
แรกเห็น ความรักนะลูกสาว ชีวิตบู๊เมียอย่างเรา อะไรจะทำให้เรา
โง่ได้มากมายนอกจากความรัก อุตสาห์เกิดมาผีพรสวรรค์ ได้รับ

ม้าขี่

ร่างทรงในวัฒนธรรมล้านนา มีลักษณะแบบเดียวกับคนทรงเจ้า
ในภูมิภาคอื่นของไทย

เลือกเป็นถึงมาซีผีเจ้าพ่อ มีลูกเลี้ยงทั้งลำปางคอยเคารพกราบไหว้ ถึงเพื่อนแต่ละที่ไม่ได้เงินค่าครูมากมาย แต่ก็พอลูกอยู่พอกิน ไม่เคยเดือดร้อน เจ้าพ่อไม่ยอมให้ป่าเดือดร้อน แต่สุดท้ายป่าเองที่ยอมให้ผู้ชายหลอกเอาทุกอย่างไปจนหมด ให้เมียเขา ให้พ่อแม่เขา มาชี้หน้าด่าตบตีไล่ออกจากงานเพื่อนผี ป่าทำให้ผีเจ้าพ่อผิดหวัง ไม่ยอมลงยา ทั้งที่ป่าเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดมาก่อนหน้านั้น”

“เดี๋ยวนะครับ ที่ว่าป่าเห็นเหตุการณ์มาก่อน คือว่า...”

“ปู่เมียอย่างเรามากเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ ตำราคัมภีร์โบราณบ่เก่าหลายเล่มก็เขียนถึงพวกเราไว้อย่างนั้น ผีเจ้าทั้งหลายถึงเลือกพวกเราเป็นมาซีคนทรงใจ ป่าไม่รู้หรอกนะว่าลูกสาวจะมีพลังอะไร แต่ของป่า ป่าเห็นอนาคต”

“เห็นอนาคต จริงหรือป่า”

“ไม่เชื่อหรือ ยืนมือมาสิ แล้วป่าจะบอกอนาคตให้”

เด็กชายยืนมือให้ป่าอย่างว่าง่าย ป่าคนนี้มีเมตตาหัวใจ บางอย่างที่ทำให้เด็กชายสบายใจ อาจเป็นมาสคารันอบแถมครบแป้งและสิลีสติกที่ขีดไม่เกลี้ยง หรือบุหงาอาภรณ์ที่ประโคนเต็มตัวนั้น เด็กชายแค่เห็นอนาคตของตัวเองไม่มากก็น้อยบนเนื้อตัวของป่าแปลกหน้าคนนี้ หรือแม้กระทั่งบนสะพานแขวนเหนือน้ำแม่วังในฤดูไหลเชี่ยวกรากแห่งนี้ เลี้ยวเล็กในใจเด็กชายอาจจะแค่อยากให้คนที่อ้างว่าสามารถเห็นอนาคตช่วยยืนยันว่าจุดจบแบบเดียวกันนั้นจะมาถึงเมื่อไร แล้วจะต้องทำอย่างไรถึงจะหลีกเลี่ยงได้

“ไม่มีทางหลีกเลี่ยง...”

ป่าตะโกนจนเด็กชายตกใจ ตาดำของป่าหลุบเข้าไปในบ้ำจนเหลือแต่ตาขาวจ้องมาที่เด็กชายเขม็งผ่านกรอบมาศคาราสีดำ รันไหลต่อมาถึงคางอย่างน่าสะพรึงกลัว เด็กชายอยากสะบัดมือทิ้งแล้วรีบวิ่งหนีไปให้ไกล แต่เล็บมือสีแดงบนเรียวนิ้วเดียวๆ เริ่มจิกลงไปบนมืออ่อนนุ่มของเขา ตรึงเอาไว้แน่น เสียงแหบห้าวของป่าเหมือนเสียงของแม่อุ๊ย แม่เฒ่าชราขับลิบคนพูดพร้อมกัน

“...ชะตามึงถูกกำหนดไว้แล้ว มึงไม่มีทางหนีไปไหน เจ้าเขาเลือกมึงไว้ให้เป็นม้าขี่ สืบสายผีต่อไป ไม่อย่างนั้นลำปางทั้งเมืองได้ฉิบหายวายวอดแน่ๆ ถ้าอึดขี้ขี้มันได้ร่างมึงไป มึงจะต้องเป็นม้าขี่อยู่ที่ลำปางไปจนตาย ได้เงินค่าพอนผีพอแค่นี้ไปวันๆ ไม่มีทางได้ลืมตาอำปาก ไม่มีวันได้โง่หัว และสุดท้ายมันปลายชีวิตบู๊เมียอย่างมึง ผู้ชายก็จะทิ้งมึง ผู้ชายก็จะหลอกมึงแล้วมึงก็จะมายืนบนสะพาน โดดน้ำแม่วังเหมือนกู จมลงไปใต้น้ำฝังติดแน่นอยู่ใต้ซี่โคลนขี้เลน เป็นข่ารับใช้ผีเสื้อผีเมือง ไม่ได้ไปผูกไปเกิด เป็นร้อยปี เป็นพันปี ฮะฮะฮ่า ฮะฮะ ฮะฮ่า...”

เด็กชายตกใจ รีบสะบัดมือสุดแรงจนหลุดจากเล็บสีแดงๆ นั้น ป่าเหมือนได้สติ ตาดำหลุบกลับลงมาในบ้ำ ทำท่าหายใจหอบดูเหมือนว่าก่อนหน้านั้นป่าไม่สามารถควบคุมสิ่งที่ตัวเองพูดได้

“ลูกสาว รีบหนีออกไปจากลำปาง ไปหางานทำในเมืองใหญ่ ที่นี้ไม่มีทั้งอนาคตและความรักให้คนอย่างเรา ลูกสาวเฮย สิ่งนี้

ป่าเห็นมันน่ากลัวจริงๆ เงามืดนั้นมันรอกูกสาวอยู่ แล้วสะพานนี้หนูได้มารอโอดสะพานเหมือนป่าแน่ๆ ไม่เอาแล้ว ป่ากลับไปขอสูมาผีเจ้าพ่อดีกว่า ไม่โอดแล้ว อดีตของป่าถ้าเทียบกับอนาคตของหนู ป่ามีความหวังขึ้นเยอะเลย ป่าไม่โอดแล้ว”

“ไม่ทันแล้วครับป่า ป่าโอดลงไปแล้ว”

“หมายความว่าไง” ป่าคลายความคลุ้มคลั่งชั่วคราว หันมามองอย่างสงสัย

เด็กชายซึ่ลงไปในน้ำแม่วัง ภายใต้กระแสน้ำที่กำลังไหลเชี่ยวนั้น ผ้าโพกหัวสีแดงสดลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำ

“งานพื้ที่หอนาฬิกาจัดเสร็จไปตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ เขาปิดถนนวันอาทิตย์ วันนี้วันจันทร์ ผมกำลังเดินข้ามสะพานกลับบ้านจากโรงเรียน แล้วพอดีมาเจอป่าชวนผมคุย”

ป่าก้มลงมองตามผ้าโพกหัวสีแดงที่กำลังไหลตามสายน้ำแม่วังขึ้นขุน ดวงตะวันระบายสีส้มแดงพาดผ่านท้องฟ้าเวลาผีตากผ้าอ้อมช่วงสุดท้าย ก่อนจะร่วงลับหายจากขอบฟ้าไป เหลือทิ้งไว้แต่ความมืดที่ค่อยๆ ทิ้งตัวลงมาห่มลำปางทั้งนคร ดวงไฟสีส้มบนสายสะพานออเรนจ์เริ่มติดขึ้นมาทีละดวง ร้างทึมเทาเบาโปร่งในชุดโสร่งสีแดงของป่าปู่เมียแปลกหน้าจึงค่อยๆ เลื่อนหายไป ในแสงสว่างของดวงไฟ

“คงจริงอย่างที่เค้าว่า ปู่เมียอย่างเราเกิดมาพร้อมพลังพิเศษจั้งพลังของลูกสาวคือ...”

“ค่ะ หนูมองเห็นผี” เด็กชายในชุดนักเรียนเปลี่ยนสรรพนามตามเนื้อแท้ภายใน

“ดี ฉันจำคำบ่ไว้ รีบหนีไปจากลำปาง ไปหางานทำดี ๆ ไปมีชีวิตที่ดี ไปมีความรักดี ๆ ไม่ต้องเป็นม้าขี่ แล้วไม่ต้องมากระโดดสะพานเหมือนป้า”

ชุดโสร่งแดงปิ่นขึ้นบนขอบสะพาน แล้วร่วงหายไป ในเงามืดมืดภายใต้สายน้ำแม่วัง

เด็กชายเดินลงจากสะพานแขวนพร้อมความคลั่งใจมากมายที่เพิ่มขึ้นมา เพียงแต่ความแน่ใจเดียวคือ เขาเชื่อคำปู่เมีย รุ่ป้าแล้วตั้งมั่นนับตั้งแต่นั้น

ว่าเขาจะรีบหนีออกจากลำปางให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ชนชั้นกลางวัยกลางคนใจกลางเมือง

“ยินดีด้วยนะครับ คุณประภิต คุณได้บรรจุเป็นพนักงานราชการแล้ว”

ลุงชำนาญแห่งฝ่ายบุคคลแจ้งข่าวดีกับกิตในบ่ายวันหนึ่งในที่สุดชีวิตพนักงานอัตราจ้างอันอ่อนแอ และไม่ได้สวัสดิการอะไรสักอย่างของกิตก็จะสิ้นสุดลงสักที หลังใช้ความพยายามสอบมาตลอดสี่ปี และวันนี้ก็มีตำแหน่งว่างให้ประภิตแทรกตัวบรรจุลงไปได้

ลาก่อนสัญญาจ้างเดือนต่อเดือน ลาก่อนเงินเดือนเรตคงที่อันต่ำเตี้ยเรี่ยดิน สวัสดิการเงินเดือนที่ปรับขึ้นทุกหกเดือนตามผลงาน สวัสดิการลาโดยไม่โดนหักเงินเดือน แม้จะลาป่วยลากิจลาพักผ่อนให้ฉ่ำเลย อ้อ เห็นว่าได้เงินค่าเช่าที่พักเพิ่มด้วย ถึงแม้จะแค...

“1,500 บาทครับ คุณประภิต พนักงานกลุ่มงานบริการบรรจุใหม่เบิกค่าเช่าที่พักเหมาจ่ายได้เดือนละ 1,500 บาท สำหรับพักคนเดียววนะครับ หรือถ้าพักคู่จะเบิกได้คนละ 850 บาท รวมกันเป็น 1,700 บาทครับ ไม่ทราบว่าคุณประภิตมีรูมเมต แพน หรือ

สามี่...อ้อ ผมหมายถึงคู่วิตหรือยังครับ” ลุงฝ่ายบุคคลผู้ถ้วนถี่ และใจดีถามกิต

“เอ่อ ยังไม่มีอะไรทั้งนั้นครับลุง ผมโสด แล้วก็น่าจะต้อง อยู่คนเดียว”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นคงแค่ช่วยแบ่งเบาภาระได้ คงต้องเจียด เงินเดือนมาจ่ายค่าเช่าเพิ่มเอานะครับ”

“ไม่เป็นไรเลยลุง แค่ได้บรรจุผมก็ดีใจแล้ว ได้ 1,500 บาท มาช่วยค่าเช่าก็ยังดีครับ ยังไงค่าเช่าที่หนองจอกนี่ก็ไม่แพงมาก น่าจะมีเงินเหลือใช้สบาย ๆ ครับ”

กิตมีความหวัง เขาจะเจียดเงินที่เพิ่มมาไปซื้อชีวิตหรรุหร่า ซึ่งเขาได้แต่ยืนมองตาละห้อยเสมอมา ความคิดแรกคือไปซื้อครีม เรตินอลกรปะบุกในห้าง ลาก่อนครีมซองร้านสะดวกซื้อ ความคิดที่สองคือจะตีตวยพายในห้อง แพ็กเกจเน็ตมือถือจำกัดจำเขี่ย จะไม่มีอำนาจเหนือเขาอีกต่อไป และแน่นอน ต้องจัดสตรีมมิง รายเดือนนั้นสักที กิตรำคาญโฆษณาฟรีที่ต้องกดข้ามเกินทนแล้ว วันหยุดยาวที่จะถึงนี้ กิตจะนอนดูซีรีส์วายฉากเอ็นซี¹ แบบอันคัต ให้ฮือปให้ฟินพันเหิน²ไปเลย

“เอ่อ ผมขออนุญาตแนะนำในฐานะที่ทำงานร่วมกันมานาน คุณปรกติอาจจะต้องบริหารค่าเช่าให้ละเอียดขึ้นนะครับ หรือ ถ้าไม่ย้ายก็คงต้องเจียดเงินเดือนส่วนหนึ่งเป็นค่าเดินทางไปกลับ ด้วยความเป็นห่วง ผมว่าคุณปรกติอาจจะลำบากกว่าเดิมแน่นอน”

ลุงชำนาญดูเป็นห่วงกิตจากใจจริง

“ย้ายอะไรครับ ค่าเดินทางอะไร หอพักผมอยู่ข้างๆ เขต
นี้เองครับลุง เดินมาทำงานทุกวัน ห้องเดือนละสามพันเองด้วย”

“คุณประกิตยังไม่ได้อ่านตำแหน่งใช่ไหมครับ ว่าคุณได้
บรรจุที่ไหน”

คำว่าที่ไหน สะท้อนก้องเข้าไปในโสตประสาทและสมอง
กลวงโป้ กิตนึกย้อนถึงช่วงที่เขาสอบบรรจุมาตลอดสี่ปี เขต
หนองจอกแทบไม่เคยมีตำแหน่งว่าง กิตจึงไม่เคยได้บรรจุเลย
หรือถ้ามีก็โดนคนที่ได้คะแนนมากกว่าปาดหน้าไป จนรอบล่าสุด
ความกระหายตำแหน่งและความอยากเอาชนะหลอกล่อให้กิตติด
ในช่องว่างขอบรรจุที่เขตไหนก็ได้ ถ้าลุงฝ่ายบุคคลเป็นหัวหน้า
ต้องเป็นเขตที่ค่าครองชีพแพงระยับและไกลจากหนองจอกมาก
แถมอย่างบอกนะว่าเป็นปทุมวัน

“ไม่ใช่ปทุมวันครับ” ลุงชำนาญพูดให้กิตเบาใจ

¹ NC ย่อมาจาก “No Children” หรือ “Not Suitable for Children”
มักใช้เพื่อบ่งบอกว่าเนื้อหาในสื่อบันเทิงมีฉากสำหรับผู้ใหญ่ หรือมีเนื้อหา
ที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี

² คำว่า ฮีป คืออาการพินกับโมเมนต์ระหว่างตัวเอกในนิยายหรือ
ซีรีส์วาย แต่ผู้รู้สึกต้องกลืนเอาไว้ เลยต้องพยายามฮีบไว้ไม่แสดงออกมา
แล้วเมื่อฮีบไว้จึงมักมีเสียงออกมาว่าฮีบ ส่วนคำว่า เหยิน เป็นคำที่แสดงถึง
อาการเงินจนหุบปากไม่ได้

“ค่อยยังชั่ว ผมใจหายวาบเลยลุง” อัตรารเงินเดือนเท่านี้ กิตไม่มีทางอยู่ที่ปทุมวันได้แน่ๆ ให้อย่าไปบางขุนเทียนที่ไกลสุดกู่ ยิ่งดีซะกว่า

“ไม่ใช่บางขุนเทียนด้วยครับ” ลุงเหมือนอ่านใจกิตได้

“กรี๊ดดดด”

กิตก้มลงอ่านเอกสารตำแหน่งตัวเองสักที ตัว ร เรื่องที่ปรากฏ ออกมาทำให้ขนแขนของเขาลุกชัน เขตที่ขึ้นต้นด้วย ร เรื่องทำให้ เขาสยองขวัญยิ่งกว่าเห็นผีแม่มา้ยถกกระโปรงโชว์ของลับให้ดู กลางวันแสดๆ เสียอีก

ขอเถอะ ขอให้ป็นราชฎร์บูรณะก็ยิ่งดีกว่า ได้โปรด อย่า เป็นเขตนั่น ต้องไม่ใช่เขตนั่น

“ขอแสดงความเสียใจด้วยครับ ราชเทวีคือที่ไปของคุณ”

“กรี๊ดดด”

ประกิตรู้สึกหวาดผวาจนเหมือนขวัญทั้งหมดหลุดออกจาก ร่าง หัวใจเต้นรัวจนคาดว่ามันจะหยุดเต้นไปแล้ว เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ผุดขึ้นทั่วฝ่ามือ กลางหลัง และหน้าผาก ความรู้สึกเยียบเย็น เสียวสันหลังคืบคลานมาเกาะกุมร่างว่างเปล่าอย่างฉับพลัน ความ กลวงโป่น่าพรันพรังนั่นคือซากไว้ชีวิตของอนาคต...ของประกิตเอง

“ระ...ระ...ราช...ราชเทวีเธอครับ” ปากกิตสั่นจนยากจะ เอ่ยคำที่เขากลัวจับใจนั้นออกมา

“ครับ กลางใจเมืองเลย คุณประกิตไม่เป็นไรแน่นอนครับ”

“คะ...ครับ ผมแค่ตกใจ แล้วนี่ผมต้องเริ่มงานเมื่อไหร่ครับ”

“ตุลาครับ ปิงปใหม่ ยังมีเวลาทำใจ หาที่อยู่ใหม่ นะครับ ผมไม่แน่ใจว่าค่ารถกับค่าเช่าอันไหนจะแพงกว่ากัน”

คำว่าแพงสะท้อนก้องเข้าไปเขย่ากระดูกทุกชิ้นในร่างกาย กิต เขารู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาอีกคำรบ

“ครับ ผมจะลองดู ผมจะไม่ใช่ไรใหม่ครับลุง” กิตวิตก

“เดี๋ยวคงดีขึ้นครับ แต่ก่อนอื่นคุณประกิตหิวผมหน่อยดีไหมครับ” ลุงฝ่ายบุคคลอื่นหิวให้

ประกิตยื่นมือสั้นๆ ไปรับหิว แล้วค่อยๆ หิวผมที่ตั้งชูชันให้สงบเรียบลงมา ขนหัวเขาลุกเกินควบคุมเมื่อคิดถึงค่าใช้จ่ายที่กำลังจะเพิ่มขึ้นในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า

•••

“เอียงคอทางซ้ายนิดนึงครับ ยกไหล่ขวาขึ้นครับ ดีครับ นิ่งส่อง ชัม”

แสงแฟลชสาดกระทบคุณป้าในชุดผ้าไหมทรงผมฟาราด์ตีโป่งแต่งหน้าจัดเต็ม ทุกคนเตรียมตัวสำหรับวันสำคัญที่จะต้องจารึกลงบนหลักฐานราชการไปอีกแปดปี รีวิวในโซเซียลแนะนำให้ถามหาพี่ประกิตเขตหนองจอก แรปเปอร์หญิงดาวรุ่งคนดัง

บรรยายสรรพคุณในรีวิวกว่า “รูปที่พี่ประกิดถ่ายให้ สวยจอสระอั้ง สวยตะลึง สวยยังกะรูปขึ้นปกนิตยสารแฟชั่นหัวนอก” นั่นทำให้ คิวถ่ายรูปติดบัตรประชาชนซึ่งเป็นงานประจำของกิตยาวยิ่งกว่า คิวร้านย่างกะเทยมิชลินสตาร์เสียอีก

ขนาดย้ายมาทำงานที่เขตราชเทวีโดยไม่บอกกล่าวใคร บ่ายนี้ คิวก็ยังล้นหลามจนใกล้เวลาเลิกงานแล้ว เขาลืมนบอกประชาสัมพันธ์ ให้รีบตัดคิว อะไรหลายอย่างในที่ทำงานใหม่ยังไม่ลงตัวนัก กิต ยังต้องปรับตัวกับสถานที่ใหม่อีกมาก

หัวหน้าใหม่ที่ยังไม่ชอบชี้หน้าเขาเท่าไร เพื่อนร่วมงานใหม่ที่ ย่อมมองเขาแปลก ๆ ตั้งแต่หัวจรดเท้า อาจเป็นเพราะเสื้อขาว ที่ย้อมครามจนหมองและถุงเท้าที่ยานถึงตาตุ่มซึ่งเรียกความสนใจ และเสียงนินทา กิตอยากจะทำเสื้อตัวใหม่และถุงเท้าคู่มือใจ จะขาด แต่ค่ารถไปกลับหอพักเดียวกับราชเทวีก็หนักเอาเรื่อง

กลิ่นความจนโชนออกมาจากเนื้อตัวของเขา จนทำให้ใคร หลายคนอึดอัดที่จะเข้าใกล้ กิตเข้าใจดี แต่ถ้าคิดในแง่ดี ไม่มีใครยุ่งกับเขาก็ดีเหมือนกัน ไม่มีใครชวนเขาไปละลายทรัพย์ หลังกินข้าวเที่ยงที่ตลาดนัดข้างแฟลตทหาร ซองผ้าปากก็ข้ามเขาไป โดยไม่ต้องปฏิเสธให้กระอักกระอ่วน ความโดดเดี่ยวมีราคา ให้ต้องจ่ายน้อยกว่า และมิตรภาพใหม่คงราคาแพงเกินไปสำหรับ คนฐานะอย่างเขา

“รูปป่าสวยไหมคะ คุณประกิด”

“อ้อ เต็มวามันจะขึ้นที่หน้าจอบให้ดูครับ ว่าแต่คุณป้ารู้จักชื่อผมด้วยหรือครับ”

“รู้อีจ๊ะ ในเน็ตเค้ารีวิวคุณประกิตให้รั้ม นี่ป้าตั้งใจมาถ่ายรูปบัตรใบสุดท้ายกับคุณแล้ว”

ป้าคนนี้คงอายุใกล้เจ็ดสิบปีแล้ว กิตเข้าใจคนวัยอย่างป้าดีหลายคนจะเตรียมตัวล่วงหน้าหลายเดือน ไปทำให้ตัวเองสวยและดูดีที่สุด วันถ่ายบัตรก็จะต้องหน้าทำผมมาอย่างดี ให้ความสำคัญกับรูปบัตรประชาชนใบสุดท้าย บัตรประชาชนที่ระบุวันหมดอายุว่าตลอดชีพ

“แล้วนี่รูปขึ้นรัยยังจะ ทำไม่ป้าไม่เห็นเลย”

“เอ ผมถ่ายแล้วนะครับ ไม่เป็นไร ถ่ายอีกรอบก็ได้ครับพร้อมนะครับป้า นิ่ง ส่อง ช้ม”

กิตกดชัตเตอร์รัวๆ กันพลาดเหมือนรอบที่แล้ว แสงแฟลชสาดกระทบใบหน้าของป้าในมุมที่สว่างามที่สุด แต่บนจอภาพมีเพียงฉากหลังที่ว่างเปล่า

“จอนี้เสียรัเปล่าจะคุณประกิต ป้าไม่เห็นรูปตัวเองบนจอเลย” ป้าถามอย่างเศร้าๆ แต่กิตเข้าใจทันที

“จอไม่ได้เสียครับ แต่ป้าน่าจะเสียแล้ว”

กิตปิดเลนส์กล้องและเริ่มเก็บของ ปล่อยให้ป้านั่งจมจ่อมจ้องหน้าจอบเพื่อหาคำตอบให้อารมณ์ติดค้างสุดท้ายที่ทำให้ป้าถ่อมมาหากิตถึงที่นี่ เขาไม่มีหน้าที่บอกป้าว่าควรจะไปไหนหรือควร